நமக்கெதுக்கு என்று என்னால இருந்து விட முடியாது. சுபாவமும் இல்லை. அத்தோடு, அந்த மரி என்ற ஆட்டுக்குட்டி சின்னப்பெண். அப்படி என்ன பெரும பாவங்களைப் பண்ணியிருக்கப் போகிறாள்? அப்படியேதான் இருக்கட்டுமே. அதற்காக அவளைக் கல்லெறிய நான் என்ன அப்பழுக்கற்ற யோக்கியன்?

நான் சுமதியிடம் சொன்னேன். எசஎம மாதிரித்தான் சொன்னாள்.

"உங்களுக்கெதுக்கு இந்த வம்பெல்லாம்? நீங்க சொல்றதைப் பார்த்தா அது ரொம்ப ராங்கி டைப் மாதிரி தெரியுது. உங்களையும் தூக்கி ஏதாச்சும் பேசிட்டால்?" என்றாள்.

அவளை சம்மதிக்க வைத்து, அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு ஒரு நாள் சாயங்காலம் போனேன்.

என் வீட்டுக்கு ரொம்ப தூரத்தில் இல்லை அவள் ... நிலையத்துக்கு எதிரே இருந்த வரிசை வீடுகளில், திண்ணை ... முன்பகுதி ஓடு போட்டு, பின் பகுதி ஒட்டிய பழங்கா... அவளுடையது. விளக்கு வைத்த நேரம். திண்ணை புழுதி படிந்து வாரப்படாமல் கிடந்தது. உள்ளே விலை மதிப்புள்ள நாற்... சோபாக்கள் இருந்தன. ஆனாலும் எந்த ஒழுங்கும் இன்றிக் கண்ட மாதிரி இறைந்து கிடந்தன.

"மரி," என்று நான் குரல் கொடுத்தேன். மூன்று முறை அழைத்தப்... "யாரு?" என்று ஒரு குரல் உள்ளிருந்து வந்தது. கலைந்த தலை... எழுந்த உடைச் சுருக்கங்களோடும், சட்டையும் கைலியுமாக வெளி... மரி.

என்னைப் பார்த்ததில் ஒரு ஆச்சரியம், வெளிப்படையா முகத்தில் தோன்றியது. என் மனைவியைப் பார்த்ததில் ... இரட்டை ஆச்சரியம் இருக்க வேண்டும்.

"வாங்க சார், வாங்க, உட்காருங்க," என்று எங்களை ... பொதுவாக வரவேற்றுவிட்டு நாற்காலிகளை ஒழுங்கு... சோபாவில நானும் சுமதியும் அமர்ந்தோம். எதிரே இருந்த ஒரு ... அவள் அமரச் சொன்னதும் அமர்ந்தாள்.

"தூக்கத்தைக் கலைச்சுட்டேனாம்மா?" என்றேன்.

"பரவாயில்லே சார்," என்று வெட்கத்தோடு தலையை ... கொண்டாள். முகத்தில் விழுந்த முடியை மேலே ... கொண்டாள்.

"நீங்க எப்படி இங்கே?"

"சும்மாதான். பீச்சுக்குப் போயிக்கிட்டு இருந்தோம் ...

[illegible] ரொம்ப நாளாகச்சென்று நுழைந்திட்டோம். அழையாத விருந்தாளி [illegible] சரியில்லையா?"

"தூக்கம் வரக்கலை வருதா சார்? லேசாத் தலைவலி. ஏதாச்சும் [illegible] சார்?"

"ஏனம்மா உங்க வீட்டிலே யாரும் இல்லையா?"

"வீடா சார் இது...! வீடுன்னா அப்பா, அம்மா இருக்கணும். அப்பா எப்பவோ போயிட்டார். போயிட்டாருன்னா செத்துப் போயிடலே. எங்களை விட்டு விட்டு போயிட்டார். அம்மா என்னைச் சுத்தமாக விட்டுவிலை. அப்பப்போ நாங்க சந்திக்கிறோம். சமயத்திலே இரண்டு நாளைக்கு ஒரு முறை நாங்க பார்த்துக்கொண்டால் அது அதிகம். அதனால்தான் இது வீடான்னேன். எனக்கு ஏதோ லாட்ஜிலே தங்கற மாதிரி தோணுது."

எனக்குச் சங்கடமாய் இருந்தது. இரவுகளில், நசுங்கிய அலுமினியப் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிச்சைக்கு வருகிற குழந்தையைப் பார்ப்பது போல இருந்தது.

"சாப்பாடெல்லாம் எப்படியம்மா?"

"பெரும்பாலும் பசி எடுக்கறப்போ, எங்க தோணுதோ அங்கே சாப்பிடுவேன். ஓட்டல்லேதான். அம்மா வீட்டிலே தங்கியிருந்தா ஏதாவது செய்வாங்க. அம்மா சமையலைக் காட்டிலும் ஓட்டலே தேவலை. நல்லாயிருக்காதுன்னு சொல்லலை. அம்மான்னு நினைச்சு சாப்பிட முடியலை. பொண்ணுன்னு நினைச்சு அவங்களும் பண்ணலை."

[illegible] என்னை முந்திக்கொண்டு கேட்டாள்.

"உன் அம்மாதானே அவங்க?"

"ஆமாங்க. இப்போ வேறு ஒருத்தரோட அவங்க இருக்காங்க. அவரை எனக்குப் பிடிக்கலை. என்னையும் அவருக்குப் பிடிக்கலை. சரி, அவங்க வாழ்க்கையை அவங்க வாழறாங்க. என் வாழ்க்கையை நான் வாழ்ந்து கொண்டு தீர்க்கிறேன்."

ஓர் இறுக்கமான மௌனம் எங்கள் மேல் கவிந்தது. நான், சாவி கொடுக்காமல் எப்போதோ நின்று போயிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

"மதி... ஸ்கூலுக்கு வந்தால், ஒரு மாறுதலாக இருக்குமில்லே?"

"நான் யாருக்காக சார் படிக்கணும்?"

"உனக்காக."

"ஊம்" என்றாள் அவள். இதற்கு மேல் எதுவும் பேசக்கூடாது என்று எனக்குத் தோன்றியது.

"பீச்சுக்குப் போகலாம் வாயேன்."

"வரட்டுமா சார்?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"வா."

"இதோ வந்துவிட்டேன் சார்." என்று துள்ளிக் கொண்டு எழுந்தான். உள்ளே ஓடினான்.

நான் கமலியைப் பார்த்தேன்.

"பாவங்க." என்றாள் கமலி.

"யாருதான் பாவம் இல்லே? இந்தப் பெண்ணை விட்டுவிட்டு எங்கேயோ இருக்கிற அந்த அம்மா பாவம் இல்லையா? இதோட அப்பா பாவம் இல்லையா. எல்லோருமே ஒருவிதத்திலே பாவம்தான்." என்றேன் நான்.

அப்போதுதான் பூத்த ஒரு பூ மாதிரி, மழையில் நனைந்த சாலை, தூர்ந்த ட்ரம் மாதிரி, ஓடைக் கூழாங்கல் மாதிரி, வெளிப்பட்டான் மரி. பேண்ட்தான் போட்டிருந்தான். சட்டையை டக் பண்ணியிருந்தான். அழகாகவே இருந்தது அந்த உடை. உடம்புக்குச் சௌகரியமானதும், பொருத்தமானதுமதானே உடை.

"ஸ்மார்ட்!" என்றேன்.

"தேங்க்யூ சார்." என்றான், பரவசமான சிரிப்பில்.

நான் நடுவிலும், இரண்டு புறமும் இருவருமாக, நாங்கள் நடந்தே கொஞ்ச தூரத்தில் இருந்த கடற்கரையை அடைந்தோம்.

கடற்கரை சந்தோஷமாக இருந்தது. ஓடிப் பிடித்துக் கொண்டு, குதிரைகளின் மேல் உட்கார்ந்து விளையாடும் குழந்தைகள். குழந்தைகள் விளையாடுவதைப் பார்த்து ரசிக்கும் பெற்றோர்கள். உலகத்துக்கு ஜீவன் சேர்க்கும் புஷ்பங்களும், புதிகளும். கடலைகள், கடல் மணலில் சுகமாக வறுபட்டன.

குழந்தைகள் வாழ்வில் புதிய வர்ணங்களைச் சேர்த்துப் பலூன்கள் பறந்தன. ஸ்டவ் போட்டுப் பட்டாணி சுண்டல் விற்கும் ஐயரிடம் வாங்கிச் சாப்பிட்டோம்.

"கார வடை வாங்கிக் கொடுங்க சார்." என்றான் மரி. கொடுத்தேன். தின்றான்.

"மத்தியானம் சாப்பிடல்லே சார். சோம்பேறித்தனமாக இருந்துச்சு. தூங்கிட்டேன்."

"ராத்திரி எங்களோடுதான் நீ சாப்பிடறே." என்றாள் கமலி.

"இருக்கட்டுங்கக்கா."

"என்ன இருக்கட்டும். நீ வர்றே."

வரும்போது, சுமதியின் விரல்களில் தன் விரல்களைக் கோத்துக்கொண்டு, சற்றுப் பின்தங்கி மரி பேசிக் கொண்டு வந்தாள். நான் சற்று முன் நடந்தேன்.

சாம்பாரும் கத்தரிக்காய் கறியும்தான். மத்தியானம் வறுத்த நெத்திலிக் கருவாடு இருந்தது.

"தூளக்கா... தூள்! இந்தச் சாம்பாரும் நெத்திலிக் கருவாடும் பயங்கரமான காம்பினேஷங்க்கா," என்றாள் மரி.

*****

மரி இப்போதெல்லாம் காலையும் மாலையும் தவறாமல் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள். காலை இட்டிலி எங்கள் வீட்டில்தான். வருஷம் 365 நாட்களும் எங்கள் வீட்டில் இட்டிலி அல்லது தோசைதான். "ஆட்டுக்கல்லை ஒளித்து வைத்து விட்டால், சுமதிக்கு ஹார்ட் அட்டாக்கே வந்துவிடும். மரி," என்பேன். மரி விழுந்து புரண்டு சிரிப்பாள். சாயங்காலங்களில் எங்கள் வீட்டில்தான் அவள் வாழ்க்கை கழிந்தது. பேண்ட் போட்ட அந்தப்பெண், சிரமப்பட்டுச் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்து சுமதிக்கு வெங்காயம் நறுக்கித் தருவதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கும்.

"ஏம்மா... சைக்கிள்ளே ஊரைச் சுற்றுகிற பெண் நீ. இங்கே இவளுக்கு வெங்காயம் நறுக்கித் தர்றியோ?" என்றேன்.

"இதுதான் சார் த்ரில்லிங்கா இருக்கு. கண்ணிலே நீர் சுரக்கச் சுரக்க வெங்காயம் நறுக்கிறது பயங்கரமான எக்ஸ்பீரியன்ஸ்." என்றாள். ஐயோ இந்தப் பயங்கரமே!

"சார், ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?"

"[illegible]ம். ரெண்டு மூணு சொல்லு."

"சீரியஸாகக் கேட்கிறேன், சார். நான் இங்கே வந்து போறதிலே உங்களுக்குத் தொந்தரவு இல்லையே சார்?"

"சத்தியமாகக் கிடையாது."

கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு அவள் சொன்னாள்.

"ஏன் சார்... கெட்டுப் போனவள்னு எல்லோரும் சொல்கிற என்னை எதுக்கு உங்க வீட்டிலே சேர்த்து, சோறும் போடறீங்க?"

சிரிப்புத்தான் வந்தது.

"பைத்தியமே! உலகத்திலே யார் தான் கெட்டுப் போனவங்க! யாராலுமே கெட முடியாது, தெரியுமா? மனசுக்குள்ளே நீ கெட்டுப் போனவள்னு நினைக்கிறியாக்கும்? அதை விட்டுடு. நீயும் கெட்டவள் இல்லை, உங்க அம்மாவும், அப்பாவும் யாருமே கெட்டவங்க இல்லே."

அவள் சொன்னாள்: "எங்க அம்மாவைப் பழி தீர்க்கணும் "அப்படியெல்லாம் நடந்துக்கறேன் சார்."

"எனக்கும் தெரியும்." என்றேன்.

பத்து நாள் இருக்குமோ? இருக்கும். ஒரு நாள் மரி என்னிடம் கே

"சார்.. நான் ஸ்கூலுக்கு வர்றதே இல்லைன்னு நீங்க ஏன கேட்கலை

நான் அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். இரண்டு மணிகள் விழத்தயாராய் இருந்தன அவள் கண்களில்.

"என்னை நீங்க கேட்டிருக்கணும் சார். ஏண்டி ஸ்கூலுக்கு வா என்னை அறைஞ்சு கேட்கணும் சார். அப்படி யாரும் என்னை இல்லேங்கறதுனாலதானே நான் இப்படி விட்டேத்தியா இருக்கே மேல் இப்படி யாரும் அன்பு செலுத்தினது இல்லே செலுத்தறவங்களுக்குத்தானே அதட்டிக் கேக்கவும் அதிகாரம்

"உனக்கே அது தோணணும்னுதானே நான் காத்திருக்கேன். அ என்ன? ஒன்றும் முழுகிப் போய்விடவில்லை. இன்னைக்கு ஆரம்பிப்போம். இன்னைக்குத்தான் டென்த் கிளாஸ்லே நீ சோ வச்சுக்க. நாளையிலேர்ந்து நாம் ஸ்கூலுக்குப் போறோம்." என்றே

மரி, முகத்தை மூடிக் கொண்டு விசும்பி விசும்பி அழுதாள்.

"எங்களுக்கும் தவிக்கத்தான் செஞ்சது. என்ன செய்யிறதுன்னு இதுலதான் ரெண்டு கையள்ளிக் குடிச்சோம்."

"தாயக் கழிச்சாலும் தண்ணியக் கழிக்கப்புடாதுலே."

"நான் எங்கயாச்சும் போயிக் குடிச்சிட்டு வாறென்."

"அந்தா வாகமரத்தோரம் கரண்டுக் கெணறு இருக்குது பாரு அங்க போயிக் குடிச்சிட்டு வா. நாங்க இப்படியே ஒத்தக் கடைக்குப் போறோம்."

சின்னவன் வேகமாகப் போய்த் திரும்புவதற்குள் ஆட்டுக்கூட்டம் ரோட்டு வேம்படியில் கூடிக்குழை கடித்துக்கொண்டிருந்தது. பெரியவன் அவசரத்தில் தொரட்டிக்கம்பால் வேப்பங்குழைகளை வளைத்து இழுத்துப் போட்டான். ஆடுகள் அமர்ந்து தின்பதைப் பார்க்க சந்தோசமாயிருந்தது அவனுக்கு.

"என்னலே தண்ணி குடிச்சயா?"

"குடிச்சேன். கெணத்துக்காரப் பெய படிய இடிச்சுப் போட்ருக்கான்."

"பெறகு?"

"கரண்டுக் கொழாயி வழியா எறங்கிக் குடிச்சிட்டு வாறென்."

அண்ணாந்திருந்த பெரியவன் கொஞ்சம் குனிந்து பார்த்தான். அந்த நேரத்தில் கிழக்கேயிருந்து முரட்டுவாக்கில் வந்த கார்ச்சத்தத்துக்கு ஆட்டுக்கூட்டம் ஒரேயடியாக மிரண்டதைப் பார்த்ததும் சின்னவன் வாய்க்கு வந்தபடி வைதுகொண்டே காருக்குப் பின்னால் ஓடிக் கல்லெறிந்தான். அப்பவும் பெரியவன் குழையிழுத்துக் கொண்டுதானிருந்தான்.

சிதறிக்கிடந்த ஆடுகளை ஒன்று திரட்டித் திருப்பி வந்த இன்னொருத்தன், "அந்தக் கொழாயில பெரிய பாறையத் தூக்கிப் போட்ருக்கணும்லே." என்று தென சரிவில் உயர்ந்து தெரிந்த ட்ரான்ஸ்பாரத்தை நோக்கி கல் வீசினான்.

வெள்ளாடுகள் குழை கடிப்பதில் அமைதி கண்டிருந்தன.

க.மா. வைத்தியன் /
மாந்தர். உருளை சின்னமுடையார் பூசணிக்காய் சின்னமுடையார்.

055

இந்நாட்டு மன்னர்

நாஞ்சில் நாடன்

அவன் பெயர் என்ன என்று யாருக்கும் தெரியாது! 'வைத்தியன்' என்ற பெயராலேயே சிறுவர் முதல் பெரியவர் வரை அவனை அழைத்தார்கள். ஒருவேளை வாக்காளர்பட்டியலில் பார்த்தால் தெரியலாம். அவன் பெயரைக் கண்டுபிடிக்கும் சிரமம் மேற்கொள்ளாமல் செத்துப்போன கொம்பையாத்தேவர் சார்பிலோ, அல்லது நாடு விட்டுப் போன நல்லத்தம்பிக் கோனார் சார்பிலோ தான் அவன் ஓட்டுப் போட்டிருக்கிறான். ஆனால் இப்போது ஊராட்சித் தலைவர் தேர்தலில் இது சாத்தியமில்லை. 'உருளை' சின்னமுடைய உமையொரு பாகன் பிள்ளையும், 'பூசணிக்காய்' சின்னம் பெற்ற பூதலிங்கம் பிள்ளையும் உள்ளூர்க்காரர்கள். எனவே கள்ளவோட்டுப் போட அதுவும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த அவனைக் கொண்டு யாரும் துணியவில்லை. தேர்தல் சந்தடிகளில் ஊரே அல்லோலகல்லோலப் படும் வேளையில் தான் ஒரு புறவெட்டாகிப் போனதில் வைத்தியனுக்கு மிகுந்த மன வருத்தம் உண்டு. இது வரையில்லாமல், தன் ஜனநாயக-உரிமை புறக்கணிக்கப்படுவதில் ஒரு எரிச்சல்.

ஒரு வாக்கு இப்படி அர்த்தமற்று வீணாவதில் இரண்டு கட்சிக்காரர்களுக்கும் ஏமாற்றம்தான். அவன் பெயர் என்ன என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்றால், அவன் வய்துடையவர்கள் யாரும் உயிரோடு இல்லை. இப்போது ராஜாங்கம் நடத்தும் தானமானக்காரர்களுக்குப் பிறந்த முடி எடுத்தவனே வைத்தியன்தான். எனவே அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

அவன் பெயரைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிற விளையாட்டுத்தனமான ஆர்வத்தோடு. அவனிடமே கேட்கலாமென்றாலும், "அதெல்லாம் இப்ப என்னத்துக்கு போத்தி..? என் பேரிலே எடவாடா முடிக்கப் போறியோ" என்பதுதான் இதுவரை பதிலாக வந்திருக்கிறது. தன்னுடைய

பெயரே அவனுக்கு மறந்துவிட்ட நிலையில், அந்த உண்மைப் பெயரில் வாக்காளர் பட்டியலில் ஒட்டு இருக்க வேண்டுமே என்பது அவனுக்குத் தோவறாமல் போயிற்று!

அவனூர் வாக்காளர் பட்டியலில் இன்னாரென்று தெரியாத இரண்டு பெயர்கள இருந்தன. பட்டியலைக் குடைந்துகொண்டிருந்த 'பூசணிக்காய்' ஆதரவாளனான மாணிக்கம் அது யாரென்று தெரியாமல் விழித்தான. வைத்தியனின் முகம் அவன் நினைவில் வந்து வந்து போயிற்று. முதல பெயர் புகையிலையா பிள்ளை. அது அவனாக இருக்க முடியாது இனனொன்று அணஞ்ச பெருமாள். வைத்தியனின் பெயர் இதுவாக இருக்கலாமோ என்ற ஊகத்தில் மாணிக்கம் வயதைப் பார்த்தான் எண்பத்திரண்டு. ஒரு துள்ளுத் துள்ளினான்.

'கோச்ச நல்லூர்' என்று வழக்கமாகவும், 'கோச்சடையநல்லூர்' என்று இலக்கண சுத்தமாகவும் அழைக்கப்படும் அந்த ஊரில், உத்தேசமாக நூறு வீடுகள் இருக்கும்.

நூறு வீடுகளில் மக்கள் வழி, மருமக்கள் வழி, சைவர்கள் (இந்த வைப்புமுறை மக்கள் தொகை விகிதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே அல்லாமல், உயர்வு தாழ்வு என்ற நிலையை உள்ளடக்கியதல்ல என்று தெண்டனிட்டுச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்). 'கிராமம்' என்றும் 'பிராமணக்குடி' என்றும் அழைக்கப்படுகிற 'எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும்' வீடுகள் ஏழு. பூணூல் போட்டவர்கள் எல்லோரும் 'ஐயர்கள்' என்ற நினைப்பே வேளாளர்களிடம் ஏக்போகமாக இருப்பதால், அங்கும் என்ன வாழுகிறது என்று தெரியாமல், அவர்கள் 'ஒற்றுமை'யின் மேல் ஏகப் பொறாமை. இது தவிர இந்து சமய ஒற்றுமைக்கு எடுத்துக்காட்டு போல நாடார், தேவர், வண்ணார், நாவிதர் என்று பல பகுப்புக்கும் ஆட்பட்ட இந்துக்களும் அங்கே உண்டு.

இவை நீங்கலாக, தான் இந்துவா கிறிஸ்துவனா இல்லை இரண்டுமா அல்லது இரண்டும் இல்லையா என்று நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ளாத மக்களும் அங்கே உண்டு. கும்பிடுகிற சாமியை வைத்துக் கணக்கிடலா மென்றால் சுடலைமாடன், ஈனாப் பேச்சி, இசக்கி அம்மன, தோட்டி மாடன, புலை மாடன், முத்துப் பட்டன், கழு மாடன், வண்டி மறிச்சான், முண்டன, முத்தாரம்மன், சூலைப் பிடாரி, சந்தனமாரி, முப்பிடாரி என்ற பட்டியல் நீண்டு போகும். அந்த ஊர் வாக்காளர் பட்டியலை விட இது பெரிது

மேறசொன்னவா அனைவரும் இந்து கடவுளர்களும் கடவுளச்சிகளும் தான என்று பல அவதார மகிமைகளை எடுத்துக் காட்டி நீங்கள நிறுவுவீர்களேயானால், அந்த மககளும் இந்துக்கள் தான். 'ஏ'யானது 'பி'க்குச் சமம் 'பி'ஆனது 'சி'க்குச் சமம். எனவே 'ஏ' = 'சி' என்ற கணித விதியை இங்கே கையாண்டால், இவர்கள் இன்னின்ன கடவுளர் அல்லது கடவுளச்சியை வழிபடுகிறார்கள்: அந்தக் கடவுளர்களும் கடவுளச்சிகளும்

இந்துக்களை எனப்படும் இவர்களும் இந்துக்கள் [illegible] 'ராஜ்ய' [illegible] விட்டோம். இந்தச் சன்னையெல்லாம் எதற்கு என்று [illegible] இந்தக் [illegible] இந்தியா' என்றும், இந்து என்றும் [illegible] இந்த நாட்டில் இத்தனை [illegible] உள்ளடக்கித்தான் [illegible] இந்தக் [illegible]

இப்படி 'ராம ராஜ்ய' யோக்கியதைகள் [illegible] இருந்தாலும் ஊராட்சித் தலைவர் தேர்தல் என்றால் [illegible] பறக்கும் போட்டி. இதில் ஆச்சரியப்படுத்தும் சங்கதி என்னவென்றால் போட்டியிடும் இருவரும் வேளாளர்கள். குறிப்பாக [illegible] சேர்ந்த வேளாளர்கள். அதிலும் குறிப்பாக மைத்துனர்கள் [illegible] சாமான போட்டி இருந்தாலும், வகுப்புக் கலவரங்களாவது [illegible] இருந்தது. ஊரு முழுவதும் ஏதாவது ஒரு சைடு எடுத்தாக வேண்டும். இந்த நூறு வீடுகளைத் தவிரவும் பச்சைப்பாசி படர்ந்த தெப்பக்குளம், அதன் கரையில் செயலிழந்த சாத்தாங்கோயிலும் சில சிலை பீடங்களும் ஒரு பாழடைந்த மண்டபமும் இரவு ஏழு மணிக்கு [illegible] அதனுள் இயங்கும் சட்ட விரோதமான 'தண்ணீர்ப் பந்தலும்' [illegible] கடையும் வெற்றிலை பாக்கு முதல் 'டாம் டாம்' [illegible] பலசரக்குக் கடையும் எழெட்டுத் தென்னந்தோப்புகளும் [illegible] களங்களும் சுற்றிலும் நஞ்சை நிலங்களும் அங்கே உண்டு [illegible] தவிர, பிற தாவர சங்கமச் சொத்துக்களுக்கு ஓட்டுரிமை இல்லாதது [illegible] கூட ஒரு சௌகரியம்தான்.

இல்லையென்றால், இந்த இரண்டு பேரை [illegible] மனிதர்களுக்கு ஏற்பட்ட தாமசங்கடங்கள் அவற்றுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும். இருக்கின்ற வாக்குகளில், யாருக்கு எத்தனை கிடைக்கும் என்ற [illegible] கணக்கும் எங்கு பார்த்தாலும் நீக்கமற இருந்தது. பூசணிக்காய் வேட்பாளரின் தங்கைக்கு இந்த ஊரில் ஒரு ஓட்டு இருந்தது [illegible] வாக்குக்கு முன்னாலேயே நான்குநேரியில் இருந்து [illegible] இதை அறிந்து உடனே வேட்பாளர் கம்பர் இருப [illegible]

புளியங்குடியில் வேலை பார்த்த அவர் தம்பிக்கு தந்தி [illegible] மனைவியை அழைத்து வர வேண்டாம், தனியாக வந்தால் [illegible] அவனுக்குக் கட்டளை. அவள் பூசணிக்காயின் தங்கை [illegible] தொட்டு சின்னம் வேட்பாளரைக் குறிக்கிறது. [illegible] காரவர் செய்தாலும் பாசம் காரணமாக அவள் [illegible] போட்டு விட்டால்? இங்கு ஒரு ஓட்டுக்கூடி அங்கும் ஒன்று [illegible] என்ன பயன்? அதைவிட இரண்டு பேரும் வராமலேயே [illegible] விடலாமே!

[illegible] கழித்து வகுத்துப் பார்க்கையில் யாரு வென்றாலும் பத்து [illegible] வித்தியாசத்தில்தான் வெல்ல முடியும் என்று நோக்கர்கள் [illegible]

[illegible] வேலைக்காக இரண்டு பேரும் திறந்திருந்த செயலகங்கள் [illegible] நிரம்பி வழிந்தன. தேர்தல் நாள் நெருங்க நெருங்க வெற்றிலை, [illegible] வடை, சீட்டுக்கட்டுகள் செலவு ஜியாமெட்ரிக் [illegible] வளர்ந்தது. நாளை காலை தேர்தல் என்ற நிலையில் இந்த [illegible] ஜன்னி கண்டு விடலாம் என்ற அச்சத்தைத் [illegible] இருந்தது. இந்தச் சரித்திரப் பிரசித்தி பெறப் போகும் [illegible] மாணிக்கம் பூசணிக்காய் செயலகத்திலிருந்து குபீரென்று [illegible]

[illegible] வெற்றி கிடைத்துவிட்டதைப் போன்ற ஒளி முகத்தில் [illegible] கண்டுபிடித்த அணஞ்ச பெருமாள் வைத்தியனேதான் என்ற [illegible] பெருமையை யாருக்கும் தெரியாமல், ஐயம் திரிபு நீங்க [illegible] விட வேண்டும் என்ற துடிப்பு. இந்த நேரத்தில் வைத்தியன் எங்கே [illegible] என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

[illegible] கோயிலை நோக்கி மாணிக்கம் நடக்க ஆரம்பிக்கும் போதே [illegible] சிந்தனை எத்தனையோ மிதித்தது. நேர் வழியாகப் போனால், [illegible] நேரத்தில் இவன் இவ்வழியாகப் போவானேன் என்று எதிர்ப் [illegible] சேர்ந்தவர்கள் நினைக்க மாட்டார்களா? அதுவும் நாளை [illegible] இருக்கும்போது, சந்தேகம் வலுக்கத்தானே செய்யும்? அதுவும் [illegible] ஒற்றர்கள் கண்ணில் பட்டுவிட்டால், துப்புத் துலக்கவோ, பின் [illegible] ஆரம்பித்தால் குடிமோசம் வந்து சேருமே! தன்மூளையைக் [illegible] இந்தப் பாடுபட்டுக் கண்டுபிடித்த வாக்காளரை, மாற்றுக் [illegible] காரனும் கரைக்க ஆரம்பித்தால்?

[illegible] தனக்குத் தோன்றிய புத்திசாலித்தனமான யோசனையை [illegible] கொண்டே, சாத்தான் கோயிலுக்கு சுற்று வழியாக நடந்தான் [illegible] பள்ளிக்கூடம் வழியாகத் தென்னங்குழிப்பாடை வந்து பத்தினுள் [illegible] நடந்து, வழிநடைத் தொண்டில் ஏறி, கோயிலின் [illegible] வந்தான். வைத்தியன் தனியாக இருக்க வேண்டுமே என்ற [illegible] லேசாக முளைகட்ட ஆரம்பித்தது.

[illegible] முகப்புக்கு வந்தான். பனிமாதம் ஆகையால் அங்கே ஒரு [illegible] காணோம். ஈசானமூலையில், சுவரை அணைத்துக்கொண்டு [illegible] போலச் சுருண்டு படுத்திருப்பது வைத்தியனாகவே [illegible] வேண்டும் கண் மங்கி கை நடுங்க ஆரம்பித்து. காதுகளின் ஓரத்தில [illegible] கத்திக் குரல்கள் விழ ஆரம்பித்ததும் தொழில கை விட்டுப் [illegible] நிரந்தரமாக அந்த மூலை வைத்தியனின் இடமாகி [illegible]